

Че като тебъ и менъ е българинъ и той . . .
Ако за делото той има възгледъ свой,
Нима това е гряхъ? Грехътъ е, че и двама
820 Сте вироглави вий, — готови въвъ измама
Да си натяквате единъ противо другъ!
За оранъ вирегнати въ единъ и същи плугъ,
По свой кефъ всякому се иска да го тегли,
И чупите му салъ вий жилавите жегли.
Тежко на нивата оставена на вазъ
Да я орете! А такъва ли е частъ
Днесъ? Зарадъ препирни нима е днеска сгода?
Да сте се по-напредъ препирали! Народа
Отъ вази чака днесъ, на вазъ се е предатъ,
830 А вий? — Едина се нацупенъ въ къщи сврялъ,
Кат' млада булка по Великденъ безъ премяна,
А другъ се разфучалъ, кат' хала въвъ Балкана,
Та и насреща му не се стои биле!
И то защо? Ей тъй на халосъ, нафиле —
За онзи дето вей . . . И двамата сте прави.
Но кой е кривъ, кога и двама сте съ корави
Глави! . . . Ти правъ си, да, но правъ си на слова,
А той на дело, — правъ въвъ всичко онова
Що върши. Ето какъ — защо така зачуденъ
840 Ме гледашъ, сякаше току отъ сънъ събуденъ? —
За други времена е твоя идеалъ, —
За други хора. Туй и ти го би разбралъ,
Да щеше. Времето каквито идеали
Изтъкне, само тяхъ единички би можали,
Да се надеемъ да постигнемъ ний. Въ тъма
Народу робството вековно е ума

